

2. s. i fasten 2013

Tekster: Sl 42,2-6; 1 Thess 4,1-7; Matt 15,21-28

Salmer:

743 *Nu rinder solen op af østerlide*
410 *Som tørstige hjort monne skrige*
300 *Kom, sandheds Ånd! og vidne giv*

-
158 *Kvindelil! din tro er stor*
192 *Hil dig, Frelser og Forsoner, vers 7 efter nadver*
29 *Spænd over os dit himmelsejl*

Inkonsekvent kærlighed

Tavshed er ikke altid guld!

Det værste af alt, det er at henvende sig til nogen – kun for at konstatere, at de lader som om man slet ikke eksisterer. Han svarede hende ikke et ord, fortælles det i evangeliet.

Er der total tavshed i f.eks. et ægteskab eller mellem søskende eller hvis vennerne ikke længere gider ringe eller kigge forbi, så er det ikke godt. Det ved vi. Jeg møder nogle gange familieforhold, hvor man ikke taler til hinanden længere. Der er simpelthen tavshed.

Det værste er, når det f.eks. er i forbindelse med et dødsfald og der bare er en bror eller en søster, man måske slet ikke har adressen på længere...eller det rigtige navn. Så kan man ikke kontakte vedkommende for måske at fortælle, at mor eller far er død!
Tale er sølv, siger man – men tavshed er ikke altid guld – det kan være ganske forfærdeligt!

Og det er ikke godt for mennesket at være alene, står der i bibelens begyndelse, og det er sandelig heller ikke godt at blive ignoreret som om man ikke fandtes.

Det ved ethvert barn i skolegården.

Men det er faktisk hvad Jesus gør her! Og han bakkes op af sin lille hær af disciple, der jo også tidligere har truet ad kvinderne, der kom med børnene.

Her kommer hun, hedningen. Hendes sjæl tørster efter Gud, som hjorten skriger ved det udtørrede vandløb. Men spørgsmålet er måske i virkeligheden om Jesus er tørret ud?

Hvad er det egentlig, der er på spil her?
Hvad kan vi bruge denne fortælling om den – ikke bare fremmede, men oven i købet også kannanæiske og anderledes troende kvinde til?

Og er Jesus i grunden ikke temmelig inkonsekvent, når han på den ene side først siger, at han ikke vil hjælpe og afviser hende ved at kalde hende og sammenligne

hende med det foragtede loppebefængte og ildelugtende dyr hunden – og så helbreder han alligevel hendes datter til sidst?

Vi forlanger jo af alle mennesker i dag – det kan være ledere, politikere, skoleledere, direktører, præster og forældre til børn, at de skal være konsekvente. For konsekvens, det kan vi forstå!
Inkonsekvente mennesker er ikke til at stole på. Man skal ikke kunne tage et nyt standpunkt, for så kommer man til at virke utroværdig.

Hvis en politiker har problemer med konsekvens i sin politik (Borgen! Birgitte Nyborgs historie), er pressen der som nådesløse gribbe med det samme for at udstille og nedgøre det, at du ikke siger det samme i dag, som du sagde i går!

Det er nemlig godt at sælge aviser på, når man kan udstille andres inkonsekvens og mangel på sammenhæng i det, de siger og gør!

Kærlighedens inkonsekvens

Men nu er evangelisten Matthæus jo ikke ligefrem ude på at sælge aviser i kommerciel forstand. Jo, han kunne nok have brugt udtrykket: Velkommen på forsiden! For hele Matthæus' evangelium handler om Jesus på forsiden.

Men er denne fortælling så taget med fordi Matthæus vil fortælle, at Jesus er inkonsekvent?

Ja, det er den. For sådan handler kærligheden. Kærligheden er ikke konsekvent. Kærligheden er ikke fornuftig og logisk.

Den skøre maler Van Gogh, der skar øret af sig selv i sindssyge, han sagde en gang, at det særlige ved Jesus i grunden ikke lå i hans mirakler eller hans underlige fødsel, men det lå i, at han elskede menneskene mere end det var fornuftigt.

Forskellen på en fastlåst konsekvens og kærligheden er, at kærligheden lader sig berøre, flytte, bevæge. Og det er hvad Jesus gør i denne fortælling.

Jesus bliver i fortællingen et billede på først den gammeltestamentlige Gud, der, som et ekko af det gamle Testamente, først og fremmest vil frelse de fortabte får af Israels hus. Altså frelse sine egne.

Og dernæst er han Guds billede af sig selv, der viser, at Guds kærlighed sprænger alle grænser. Både de religiøse, de kønsmæssige, de etniske og landegrænserne overskrides. Jesus finder altså ud af i denne samtale med kvinden, at hans egne er alle mennesker. Uanset hvem.

Det er også det, der var konsekvensen af samtalen med djævelen sidste søndag. For Jesus *afviste* at falde på knæ og tilbede djævelen for at få alverdens riger i bytte. For alverdens riger tilhørte ham i forvejen.

Og samtidig kan vi lægge mærke til, at det i denne fortælling ikke kun er et menneske, der omvender sig, men at Gud også kan omvende sig!

Jeg tror jeg vil formulere det på denne måde, at Jesus ikke magter at være konsekvent, fordi han er kærlighed. Fordi han ganske enkelt elsker denne højtråbende, insisterende og pågående kvinde. Det finder han i hvert fald ud af i samtalen med hende.

Vi skal ikke være blinde for de omvendelser, der sker - også i vores liv, når vi lader kærligheden råde - i stedet for vores konsekvens.

Dermed ikke sagt at vi aldrig skal være konsekvente.

Når jeg sammen med Niels Arne opdrager børn, så prøver vi på at overholde vore principper. Men vi magter heller ikke altid at være strengt konsekvente - fordi vi elsker vore børn! Og så giver vi os ind i mellem ved kærlighedens magt.

For et år eller to siden hørte vi om en politiker, der kæmpede for folkeskolen, men blev hårdt angrebet af pressen da det kom frem, at hendes egne børn gik på privatskole fordi hun mente, det var bedst for dem. Alle var dybt forargede, for det var jo inkonsekvent. Men måske var det af kærlighed til sine børn - hun havde skønnet, at det var bedst for dem?

Kærligheden er heldigvis altid større end principperne. Derfor skal man altid være lidt på vagt, når man hører, at nogen er meget principfaste.

Tysken

En af mine kolleger, Leise Christensen, fortæller et sted om en meget principfast landmand, hun en gang talte med. Han var så principfast og konsekvent, at han under hele krigen under ingen omstændigheder ville handle med tyskerne. For han ville ikke handle med fjenden som andre gjorde!

Men en dag i maj var det hele jo forbi og fjenden skulle hjem igen, hvor de kom fra. Mange af dem skulle gå hjem og mange af dem var trætte, sultne og syge.

En dag kommer der så en gruppe unge tyskere til landmandens dør - ikke ældre end en flok store skoledrenge. Og de beder om noget at spise. Og der udspiller sig en voldsom kamp i landmandens indre: Skulle han fastholde sin konsekvens og

principper om aldrig mere at ville have noget med tyskerne at gøre?

Men da han ser drengenes indsinkne kinder, deres slidte eller helt fraværende sko, ja, så forbarmede han sig og gav dem noget at spise.

Kærligheden sprængte sig vej og byggede bro til fjenden, der i grunden blot var et medmenneske.

For sådan er det. Kærligheden den baner sig vej *gennem* og *ind* i mennesker, baner sig vej i livet, gennem døden og lever i dag hos os som den korsfæstede og opstandne Jesus Kristus.

Det er derfor vi stadig tør bede, kaste os ned i gruset og bliver ved med at bede - også selv om vi selv synes, vi er hedninge - eller bare synes, vi har en lille tro. For det kan godt være, den slet ikke er så lille, som vi måske selv tror.

Men heldigvis er det kun Gud, der kan granske nyrer og hjerte. Og trøsten er, at vi efter i dag også ved, at han tager sig af hedninge. Amen.